Dat is je schoonzoon niet

Remmelt wil zijn duivin nog een winter, de koelwagen haalt de keuring niet.

Inhoudsopgave

1. Eén naam op de deur
2. De markt van woensdag
3. Wat er niet door de inrit kan
4. Op het pad, na de dienst
5. Ze gaat in de mand
6. Dertig procent
7. Wie heeft er geklokt?
8. Negen uur tweeënvijftig
9. Boven de Pyreneeën staat het verkeerd
10. Inkorven, woensdagavond
11. Een map in de koelcel
12. Hij schuift het schuifje open

Hoofdstuk 1- Eén naam op de deur

Uit de plantenspuit kwam een nevel die op het koude plaatstaal meteen in strepen naar beneden liep. De man van de belettering spoot de deur over de hele hoogte nat, nog een keer de onderrand, en peuterde het rugpapier van de folie los.
"Bovenaan vasthouden," zei hij. "Met twee vingers. Niet drukken."
Harmjan nam het vel aan. Hij had geen handschoenen aan en zijn knokkels stonden rood.
"Zo?"
"Hoger. Op het streepje."
Er zaten twee potloodstreepjes op de deur en daartussen een stuk afplakband. De man hing de bovenrand aan het band, liep twee stappen achteruit, kwam terug, scheurde het band eraf en liet het vel in één keer op het natte staal zakken.
Remmelt stond drie meter verder bij de bus met zijn duimstok uitgeklapt tot veertig.
"Hij staat lager dan op de bus."
"Op de bus staat hij te hoog."
"Hij staat er negen jaar op."
"Dan staat hij er negen jaar te hoog." De man ging op zijn hurken zitten en haalde de rakel van het midden naar de rand, één baan, nog een baan. Het water liep over het stootbord en zocht de voeg. "Meevegen. Van binnen naar buiten."
Harmjan veegde met de rug van zijn duim over de letters, van de steel van de P naar de buik, in halve halen, de bellen de kant van het rubber op.

"Hoe breed is die P?"
"Veertien."
"Veertien."
"Centimeter. De rest is elf. Elf en veertien, anders valt hij dood op zo'n deur."
Remmelt zette het haakje van de duimstok op de onderrand van de wagen en keek langs zijn hand. Hij liep naar de bus, hield de duimstok tegen de oude letters, zette zijn nagel op de maat en liep terug. Op de bus was de V aan de onderkant weggevreten tot een draadje wit.
"Eenendertig op de bus. Hier is het achtentwintig."
"Hier is het goed."
Remmelt klapte de duimstok dicht, lid voor lid, en liet hem in zijn jaszak zakken. Achter de loods sloeg de koelmotor aan en bleef op toeren.
"Komen de nummers er ook op?" vroeg Harmjan.
"Welke nummers."
"De telefoonnummers. Op de zijkant staat alleen het mobiele."
"De zijkant doen we in het voorjaar." Remmelt bukte zich naar de onderste letters en bleef zo staan, met zijn handen op zijn knieën.
De man drukte de laatste bel plat en kwam overeind. Hij keek van Harmjan naar Remmelt en toen weer naar Harmjan. "Jij bent de zoon?"
"Neef," zei Harmjan.
"Hou vast, neef." De man draaide zich om naar de tweede deur en begon daar opnieuw: nat, streepjes, band eraf, rakel van binnen naar buiten. Harmjan hield en veegde, en nu zei de man niet meer dat hij hoger moest.
"Op deze hetzelfde?"
"Hetzelfde," zei Remmelt.

"Dat heb ik gesneden, ja." De man liet de rakel in zijn achterzak glijden, pakte de transfertape bij een hoek en haalde hem er plat af, bijna langs de deur zelf, zodat de letters bleven staan.
VISHANDEL PASTERKAMP. Daaronder, in letters van zes: URK — GEBAKKEN VIS.
Harmjan hield zijn duim nog tegen de rand van de M.
"Hij kan los."
Harmjan liet los. Hij ging een stap achteruit en keek naar de twee deuren, naast elkaar, dezelfde regel twee keer. Toen veegde hij zijn duim af aan de zijkant van zijn jas en liep naar de bus.
Hij laadde de kraam in voor Gorinchem. De schotten twee aan twee tegen de wand, het zeil opgerold tussen de schotten, de rolwagen met het wiel naar binnen. De frituurbak draaide hij op zijn heup en zette hij op de bodem omdat hij in geen enkel rek paste. De weegschaal ging in een krat met een doek erover en het krat tussen twee volle kratten, zodat ze niet kon schuiven. Vier bussen fritolie, de parasolvoeten los op de bussen. Hij keek niet één keer de kant van de wagen op.
"Daar zit lucht," zei Remmelt. Hij hield zijn nagel bij de K.
"Dat trekt er in de zon uit."
"In december."
"Dan in maart." De man schreef de werkbon uit op de motorkap van de wagen, met zijn lichaam ertussen tegen de wind. "Een week niet wassen. En nooit hogedruk op de randen, dan licht hij op bij de hoeken en dan is het mijn schuld."
Remmelt zette zijn naam onderaan. De man scheurde het onderste blad eraf, vouwde het in vieren en stak het achter het zonnescherm van zijn eigen bus. De rand

transfertape langs de onderkant van de deuren liet hij zitten, een strook van een halve vinger breed, nog nat. "Als dat opgedroogd is pelt het er met je nagel af," zei hij. "Vandaag niet."
Harmjan trok de rolluikdeur naar beneden en hield hem onderaan vast tot de slag erin zat. "De bak uit Sliedrecht ligt er nog in," zei hij tegen de bovenkant van de deur. "Die neem ik mee terug."
"Half twee?"
"Half twee." Hij draaide de sleutel om en de bus sloeg aan bij de tweede keer, zoals altijd, en reed de inrit af met de spiegels nog ingeklapt.
De man van de belettering rolde de restfolie op en klemde hem onder zijn arm. "Moet de bus ook nieuwe letters? Dan doe ik hem volgende week, ik ben in Emmeloord."
Remmelt keek de inrit uit, waar de bus de bocht al om was. "De bus laat ik zoals hij is."
Door de muur sloeg de afzuiging van de bakkerij aan en het raam in de steeg trilde mee in de sponning.
Lammertje legde het afschrift van achtentwintig november links van het toetsenbord, met haar wijsvinger onder de regel die ze nodig had, en boekte de laatste termijn van de wagen. Dagboek bank, tegenrekening tweeëntwintig honderd. Het bedrag ging er in één keer goed in. Achter de regel zette ze een punt in plaats van een streepje, zoals ze dat deed bij een post die niet meer terugkwam.
Daarna de aflossing. Veertigduizend, in twee regels zoals het aangegaan was, tegen de ontvangst van vierentwintig oktober. Ze zette de cursor in het omschrijvingsveld, typte afl. en haalde het weg en typte verschil en haalde dat ook weg en liet het veld leeg.

Het sloot niet. Vier cent.
Ze trok het stapeltje bonnen naar zich toe en ging ze na op de rekenmachine met de rol erop, met de pen in haar andere hand, een streepje per bon. De vier cent zat in de bakjes van vijfhonderd cc, in de afronding van de btw op de krat. Ze scheurde de strook eraf, hield hem naast het scherm, vouwde hem in de breedte en legde hem onder de nietmachine.
De kwitanties moesten aan de afschriften. Drie keer sprong de nietmachine open zonder dat er iets doorging. Ze klapte hem helemaal uit, schoof de strip eruit, duwde met de punt van de pen een omgeslagen nietje recht en zette de strip terug met haar duim op de veer. De vierde ging door het papier en kwam er aan de achterkant krom uit; ze legde het geheel op het bureaublad en sloeg de nietmachine met twee handen plat.
De kachel onder het bureau stond op één. Ze zette hem met haar voet op twee en trok de stoel er naartoe. Op het raam naar de steeg stond de condens tot halverwege; daarboven was de dakrand van de bakkerij te zien, nat, met een meeuw erop die er niet af ging.
De afzuiging viel uit. Door de vloer kwam het tikken van de ontdooiing in de winkel, en daarna, van de andere kant van de muur, de bel en een vrouwenstem die iets zei over de kou. Lammertje zette haar leesbril boven op haar hoofd en liet hem daar.
Ze telde de bakken voor de kerstmarkten en schreef het aantal op een geel blaadje. Donderdag Barneveld: elf lekkerbek, vier kibbeling, twee schol. Onderaan zette ze panko met een streep eronder. Ze trok het blaadje van het blok, drukte het op de deurpost op ooghoogte en ging achteruit tot ze bij de kast stond. De onderste hoek wees van het kozijn af. Ze haalde het eraf, plakte het een

halve centimeter hoger en streek het aan met de zijkant van haar hand, de rand langs de post.
De elastieken lagen in de onderste la, in een sigarendoos. Ze had een nieuwe strip nietjes nodig en die lag onder de entenlijsten, drie jaargangen op elkaar, aan de hoeken omgebogen van het op en neer schuiven van de la.
Onder de entenlijsten lag de volmacht uit 2009. Eén blad, een kreuk dwars door de datum, zijn naam onderaan met de haal onder de m doorgetrokken tot voorbij het hokje.
Ze pakte de strip nietjes, legde de entenlijsten terug, tikte ze recht op de bodem van de la en schoof de la dicht.
Op het bureau lag het aflossingsbewijs nog, met de kreuk van de nietmachine erop. Ze hield het bij een hoek vast en las het van boven naar onder, de hele zin over het vervallen van het recht van hypotheek erbij.
Ze stond op en haalde de ordner van de bovenste plank. Op de rug zat een strook afplakband met WAGEN in blokletters, met de marker die ze in oktober nieuw gekocht had. De beugels gingen open met de knal die ze altijd gaven en die altijd door de muur te horen was.
Bovenin zat het keuringsrapport van januari, vier regels met de hand van de monteur: verdamper, deurrubbers, bodemplaat, geen keuring. Op de achterkant stond haar eigen cijfer, het bedrag van een nieuwe wagen, met twee strepen eronder en de pen van de monteur die anders schreef dan de hare.
Ze legde het aflossingsbewijs er bovenop, de gaatjes over de beugels, en drukte de ordner dicht. De perforatie klopte op een haar na niet, en ze liet het zo.
Het rapport lag er nu onder.
Ze zette de ordner terug tussen verzekering en vervoer, met de rug naar buiten, en drukte er met haar vlakke